

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön majus 2^{kán} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

*Vak vezeti a' világtalant.**(Folytatása.)*

A' rendezetlen fürtű ur e' szavakat sugá kifelé mentünkben született Kalandy Victoria asszonyság fülébe: „vak vezeti a' világtalant“ lesz czime. Minek, minek nem? azt nem tudhatjuk, annyival kevésbbé, mivel a' szép Szenkeynén kívül senki sem hallotta; én sem gyaníthatom, mert egy sokat ígérő sejtéssel foglalkozik egész valóm.

Nap sütötte hangászkar várt kün reánk, egy előre elkészített venyige-baglyából táplált tüzrakásnál, mellyen — mulattatólag — pórsuhanczok ugráltak keresztül. Kesergő nemzeti dalok gyűjték össze a' magukat szeszélyes komolysággal egyengető aggastyánokat, és sok érzelgő pár környezé a' feljebb eregetett tüzműveket. Egymást érve nyultak-fel a' rövid életű tünemények, mellyeknek külön színű élénk lángjuk varázs színben tünteté elő az alattunk fekvő völgyi homályból kifejtett falu épületeit. 'S már ezekből gyaníthatjuk, hogy ez is egyike volt a' zsibajos szüreti estéknek.

Valamelly leveendő tárgy felett kémkedő festőként nézett minket a' rendezetlen fürtű ur, én pedig mint nehéz talányon szokás, tünődtem különczünkön. — Mi alatt kar fűződik karomba, 's ah sokat ígérő sejtésem valósulása! — „kövessen engemet kedves Gazsim-mal“ szóllittatom titkon a' szép Szenkeynétől. „Mennybe-e, jó angyal! jogos helyedre — kérdém fellengve majd halálíg szorítván szívemhez, 's majd megfojtásig csókolván az édes szépet — vagy éjszak jég-gönczöléhez? hogy virány terüljön a' jéghegyekre!“ — De n kin filozofiája! vigasztalj kérlek legközelebb a' futó tüzművekkel, mellyek megindulásukkor gőzkörünk elhagyásával ámitnak. 's majd a' pillanat múlva elért fő pontnál felbomlik a' csomó; rövid életű csillagok tűnnek elő 's haszontalan papírrongy száll vissza. A' nap délpontra siet, hogy ismét leszálljon; sebe-

sen megy az ész okoskodása fokain titkok titkába jutandó, és azoknak sziklájába ütközvén hanyatthomlok esik földre. — Sokat ígérő sejtésem is a' hamar elértt fő fokról indult lefelé megpirulva; mert a' válasz, a' viszonzás — dörgő felleg! — visszatartó, megbántást képző tekintet volt. No ugyan hamar bejártam — gondolám — a' mennyet, 's az éjszaki gönczöl jéghegyein hamar vége a' kertészségnek! mit akar, mit sem? nem tudhatám: de csak hamar nem a' legkedvesebb jelenet mutatkozott; 's bár szépség királynéja karján voltam, lépteim még is — mint a' fegyvertelen bátyjától öntáborából kivezettetett pártos Andrásé, hova tovább önkénytelenekké lassúdtak: mert az irány Szenkey felé vétetett. Helyes! — gondolám — ingerkedve üzni gúnyos játékot ifjúi héven, — azért is meg kellene előzni a' vádolásban; mert majd különben az a' torzonborz bajuszú insurgens kapitány még meg is szabdal. — Ej — mit nekem — némább leszek a' hálnál; lelkedet kérdezd szép nő a' csiny felől!

„A' patvarban is öcsém — mond most amaz — már szinte tartottam tőle, hogy az iménti kacajözönbe fultál, minthogy azóta sehol sem láthattalak. — No 's, hát hogy tetszik a' gazdai szerep? ugy-e nincs panasz ét- 's szomj- vágyunkra? — Minden jól megy öcsém; így mulat a' magyar, Hanem — te Gazsi! (kissé félrevonva) lánczhordtát is! — Málim valamit vett észre, ugyan nem szeretném ám, ha ugy lenne; már ekkor szolgálna ám a' Győr alatt francia agyon csorbult kard. —

Nem megmondtam, hogy még ma megszabdal? Ejnye dörgő felleg! bizony Trója sorsára jutok. — No csak igaz az, hogy a' kis egérkét csemege, a' gyarló férfiút pedig némbér csalja mindig veszélyes csaptába! különben hiszen ha a' dolog valamire kerül, nekem is van egy jó réz fokosom. Csupa tréfa az egész, édes uram bátyám — szóllék erőtetett nyugmosolylyal — semmi, éppen semmi sem fog lenni.

„A' mennykőben is! hát már tudod? no én meg sárgáimban 's pelyeidben mernék fogadni, hogy lesz; hiszen most is egyre czibálja frakját az a' piperés Didó, 's ő merő figyelem: — tudod pedig, hogy a' nagyító üveg 's költésztoll ikertestvérek, porszem-ből is hegyet alkat mindegyik.“ —

„Czibálja — frak — nagyító üveg — költésztoll? ez bábeli zavar — gondolám — reám nézve; mit akar velök mit sem? nem tudhatám, és szorultságból előbbi szavaimat ismételve — „az is tréfa édes uram bátyám“ — felelek kissé szabadabban lélekzelve. —

„A' mennykőben is! — mond hevültebben — hát a' multkori is csak tréfa? te is tudod talán, hogy Málimali frigyünnepeünkön ő is jelen volt nénjével. — Kevés nap mulva „vén csalány 's tövében nőtt ibolya“ czimű csipős költeménye vala egyik hirlapban látható. Engem fárgyazott. Lánczhordta borzas fíja! (az egyre mé-lázó rendezetlen fűtű urra mutatva), most sem jóban tőri fejét. Igaz, hogy nem egy pap keresztelt minket; de azért nem zavarja ám házi csendünket az ifjú nőnek kicsapongása; nem egy marczo-na képi féltékeny időcske férj zsörtölődése; éléstárom rekesze szívem hangjára pattanik-fel minden igaz magyar vendég számára; nőm erkölce fölött nem örködöm; erénye helyét úgy sem pótol-hatnám: 's még is miket nem hántorgat koholmányában. Megtet-szik, hogy olyan nénének bábja, ki jobb apja kaczagánja, csorbult buz-gánja 's némelly sajátságos eldődös magyar szokások felett francziául kaczag; kit viszketege sége alura üz, hogy az ottani rimezetlen ven-dégszeretetet bohós álarczosnak öltöztetvén, kaczagtatónak állitson-be a' városi estvélyekre, vagy tudja még mibe! De talán untatlak is? No csak azt akarám mondani, hogy nevemben köszönts a' borzas urfit, és mondd neki, hogy—lánczhordtát is, bizony méregbe jó az ember jelen kedvtöltésünknek gunyosrajzával — mihez Málim ész-revéte szerint igen készül — és szőnyegre hozott kalandaidnak „vak vezet a' világtalant“ czimadásával felhagyjon; mert — „Ah monDieu! grand malheur!“ — beszédünket félbeszakasztó kiáltás volt e' közben sustorgást követő pattanás után hallható, és láthattuk, miként Kalandy Victoria asszonyság a' tüzmű által jól meg perzselt kezű öcsését ápolá, 's többen sietének segédül. — „Hol is hagyta-m-el öcsém? — Ugy, igaz! különben a' kezét megégeti, és ha ezt sem elégli, magyarosan megkardlapozom. No csak ezt akartam mondani; menj lásd-el őt szükségesekekkel; a' vendégi jog hiányt ne szenvedjen“

Feszűt idegzetemből a' szokottra kezdtem átváltozni e' sze-rencsés félre értés után, 's mihőn a' lelkületes nőnek köszönetet mondék, ki zavarom észrevete után szép lelket tükrözve ígért örök hallgatást; ki sokkal okosabban hű, mintsem a' kis jelentésű, hir-telen lobbanó, hamar lappadó ifjúi hev vádolásával féltés ördögét szállította volna a' boldog férj menyecsendű keblébe. Jöjjenek csak hasonló, gyulékony anyagú bajtársim! önöknek sugok vala-mit. Azt nem is kell mondanom, ugy-e, hogy édes szépeinknek szívük egy voltaképp' kitanulhatlan barlang, menllynek leg-titkosb részét, az irántunki részvét kerekeit hajtó két folyam foly-ja-keresztül. Egyik az erény patakcsája; másik a' szerelem rózsá-

szinű folyama; mellyekhez ha természeti vonzalom szerint leakar-
nak önök ereszkedni, Ariadnét kérjék fonaláért, 's a' szüz napot
egy kis sugaráért: mert a' barlangban olly setétség terül-el, mint
teremtés előtt a' zagyva színén. Álljanak-meg merész Theseusim
mindjárt leértökkor a' tartozkodás kis kunyhójánál; várják a'
barlangi homály ritkulását; 's bár izzasztó utjok miatt szomjuk
epesztő, hagyják illetetlen a' történetből talált folyamot. Mert ha
szerelem folyamát keresve, az erény patakesájára bukannak, és
szerelemszomjas ajakkal szivják — mellyre, jól tudják, milly haj-
landók vagyunk: — a' sebesen forgó kerék áldozatai lesznek, 's
zuzva vettetnek-ki a' folyampartra. Ellenben, ha a' szerelemét Di-
ogenes fakupájával isszák, egyszerre jéghideggé válik szivök, keserves
sorvadásra juttatván önöket. Várni kell tehát a' barlangi homály
ritkulását, nem mondom eloszlását; mert ez soha sem történik:
ekkor azután — talán — kivehetik, mellyik kerék garatjára lehet
vinni az örölni valót. Jó tanács ugy-e olyantól, kit csak most
fenyített-meg a' szóba levő kerekék egyike? Hja kedvesim! Ámor
leghegyesebb nyilára esküszöm, hogy a' millyen tapasztalt, éppen
ollyan hibás; de azért jó tanácsadó vagyok a' szerelmiekből; en-
gem egy kedves szép tekintete egyszerre Nabukodonozor kemén-
czéjévé gyujt, a' mikor olly természetesen jön a' hő ölelés, forró
csók, mint puska ellobbanása után a' durranás; 's az az átkozott
dolog, hogy többnyire magamat perzselem-meg. Azért is hát ta-
nácsban és ne tettben kövessenek, és ha megkérdeztetnének édes
szépeinktől a' sugás felől, feleljék: „hogy ama híres agteleki és
csepegő kőből ezer alakot alkató barlangról volt a' szó, értik?

A' szüreti napokból lassanként kifogytunk, az éber nő előtt
nem alaptalanul keletkezett gyanú pedig bennem is hova tovább
gyökeret vervén szünetlen a' rendezetlen fűrtű költésszel tipelőd-
tem; egy második dorottyai költemény világra jöttétől tartottam,
és szüntelen fülemben csengett a' „vak vezeti a' világtalant.“ —
De egyszersmind képzelődésemben látam, költészünk ipara miként
küzd keze sérvével, 's enörömemre miként győzetik-meg ugyan
ettől; 's gondolják-el kedves szépeim, mire határoz az ábránd-
kép? — a' költész megelőzésére. — Nagy merény az igaz ollyan-
tól, kinek fogalma a' csak négy 's öt öl magasságú kazalok 's
asztagokig és nem a' csillagokig hat; kinek figyelme aklok 's
nyájakon tanyáz; ki iskolai költész koromban — már mi tagadás
benne, csak megvallom — tovacsóvel sem láthattam elsönket
— kivevén némelly éviszakokat, a' midőn — miért mért nem? — tö-
szomszédjává lettem. Ezeket szerényül megvallva, írószert kölcsö-

nözök jegyzőnktől, bizván azon édes szépekben, jókban, kik tudják, hogy parányi csirből lesz százados tölgy; hogy az a' most gyémántot is hamvvá égető, lángzó szerelem, először csak pillanatokban jelentgeté magát, mellyeket egy gyanakodó nénike vagy szigorú anyácska sokszor könnyűség korlátolt; bizva igazság szeretetökben, mi szerint; ha nem önök tánczvigalmi ékjeikkel jelenend is meg, befogadják a' vaktól vezetett világtalant, ki (Ámor leghegyesebb nyilára mondom) egy betűig igazat szólland; bevezetem azt.

En hát ezelőtt körül belül husz évvel négy esztendő's a' szó teljes értelmében csintalan kis Gazsi voltam; és mihelyt tulajdonságos életerőt jelentő testi terjedelmem súlya lehuzott dajkám öléből, az emlővel béreseink magas süvegébe tűzött fapipát, a' csörgőn sokszor száj-porosodásig földhöz sujtó ostort cseréltem. Minden tettem hatalmas gazdának jósolt, 's ugyan azért atyám is nyugtan eregeté fölöttem a' bodor füstöket. — Majd a' helységi tanító bodzatheájává lettem, 's előmbe irónozott betűjeiből pipát, aczélt, ostort, kereket 's a' t. alakítottam. Sokszor elmormolá fölöttem a' még akkor semmi jelentésű „quem Dii odere, paedagogum fecere“ — nagy igazságot: de mind e' mellett, ha bár fog-csikorgatva is, hizelgni kellett a' sokszor némaságig makacs kis urfinak; mert ő ült közvetve a' falu kormányán. A' különben is hanyatló koru tanítónak öt évig izzasztása után S***-ben vala tudományos pályám nyilandó. Most — most! — hol vagytok vigasztalások sodronyosai!? — siessetek óvni a' repedés fenyegette szíveket! — Távoztam.

(Folytatása következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Gyász h ir. — Perkátán (Fejér megye) apr. 22-kán szenderült által boldogabb életre elgyengülés után 66-dik évében m. Radványi gróf Győry Ferencz, cs. k. aranykulesos, tanácsnok 's t. n. Bács-Bodrogh törv. egyesült megyék fő ispánja. Hült tetemeit 27-kén, ugyan Perkátán a' nemzetségi sirboltba vitték, örök nyugalom helyére. Gyászolják elhunytát gyermekei m. Radványi gr. Győry László cs. k. aranykulesos, és Teréz gfné, m. Waldecki gr. Boos Ferencz, porosz kir. aranykulesosnak hitese.

Gyász h ir. Ngos Palugyai és Thurócz Divéki Platt hy Gáspár ur, kir. táblai közbiró, f. április 27-kén elhunyt Pesten, munkás életének 57-ik évében, 's örök nyugalomra N. Palugyára, szülő földjére, szállíttatott által. Hitese 's két gyermeke gyászolják elhunytát. Béke hamvainak.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Hajdankori fa-ereklye. — Nápolyban, a' Bernardinusok zárdája udvarán egy platan-fa nyújtja égbe koronáját, melly szokatlan magassága és éveinek messzire nyuló száma által a' fővárosnak egyik nevezetességét teszi. Egy régi krónika állítása szerint e' fa szent Benedek korában, 's így mintegy 1.400 év előtt már mostani helyén állott. Így e' felett három kornak, a' barbarismus, középkor és ujra ébredett mivelődés századainak, szelleme zugott-el; látta a' Gothok és Longobardok hódításait; látta az olasz hont pusztított északi és afrikai népeket. Törzse a' negyedik emeletet is messze túl haladó fának, koronája alatt, 16 arasznyi vastag; kérge hamuszürke, és fája olly tömött, hogy legélesebb késsel is nagy bajjal lehet belőle egy szálkát kifejteni. A' közép törzsből két vastag mellék törzs nyulik-ki, melyek ismét kisebb 's rendetlenekre szakadnak. A' két fő törzs közül egy nagy füge-fa nyulik-fel, melly hihetőleg szél által oda hordott földből és magból támadott. E' füge-fa jelennen sok izes gyümölcsöt terem. Általánosan hiszik, hogy e' ritka fának gyökerei egészen a' tengerpartig nyulnak.

O k o s k u t y a. Angol országban bizonyos R o b e r t, nevű mészáros vásárról haza lovaglása közben egy feldagadt folyamon usztatván keresztül, a' rohanó hullámok lesodrák lováról, és vízbe fuladt. Kuttyája, melly nyomban volt, látván a' veszélyt, utána uszott, urának öltöny-gallérját megragadva, 's nagy erőködés után partig uszott vele, mi közben urának fejét mindig vizen fölül igyekezett tartani. E' tikkasztó állásban maradt reggelig; midőn reggel a' fél testével még vízben állóra és hideg miatt reszketőre találtak; kedvelt urának fejét még folyvást víz felett tartá, arról, hogy az, kihez ő olly hűséggel ragaszkodott, 's rég megholt, semmit sem tudva.

KÜLÖNFÉLE.

Sajt-diadal-iv. Bizonyos gazdag codognoi (jókora mezőváros Lodi megyében) sajtáros azon gondolatra jött, hogy nejének születés-napját parmezani sajtból rakott nagy diadalivvel ünnepelje-meg. Mintegy 4.000 darab 90—100 fontos sajt kellett a' roppant műhez, mellynek párkányzata, czifrázványai 's a' t. strachino-sajtból készültek.

P o r o s z o r s z á g i n é p s z á m. Poroszország 8.204.043. evang. lakost 8.224 egyházzal, — 5.067.703 kath. lakost 4.822 templommal — és 176.013 zsidót számít 834 zsinagógával. Az első felekezetnél 1009., a' másodiknál 1051-re esik egy templom, 's 211 zsidóra egy zsinagoga.

V a l l á s o s e s t é l y e k A m e r i k á b a n. Egy methodista lelkésznek évi bére csak 100 dollárra terjed. Ha neje van, még százat adnak neki, gyermekeinek pedig külön-külön ötvenet. Hogy tehát őket a' zavarból kisegéljék, barátjaik estélyeket adnak, mellyeken zsoltár-éneklések, vallásos vitatkozások tartatnak, 's imádság mellett theát és kávé adnak-fel; a' vendégek különféle élelem-'s ital-tárgyakat és pénzt visznek magukkal. Egy tulzó lelkész, híveit hasonló adakozásokra buzdítandó, minap következőleg nyilatkozott: „testvérim, ha valamit adtok, adjátok aranyban és ezüstben. Papiros-pénzt nem fogad-el az ur. Banknotáról a' bibliában említés sincs.“ — És a' lelkész csak csengő érzet fogadott-el.

Jelenkori költészek. Egy parisi kis lap következő csipös 's mondhatni korszerű rajzát adja a' jelenkori költészeknek. — „A' nyilvánosság trónján jelenleg három neme ül a' költészeknek; háromféle költész hazudik egymást felülmulni igyekezőleg; mert a' költészet sem egyéb költeménynél. Első osztályba az à la Byron költészek tartoznak. Ezek egész természet ellen dühöngve, átkozzák a' férfiakat 's hölgyeket, gyermekeket 's aggastyánokat, hegyek 's völgyeket, erdőket 's folyamokat. Sem barátság sem méltányosságban nem hisznek. Nyers beafsteak-kel táplálják magukat, 's még tán ember hust is készek volnának enni. A' költészet 's zendülés egész testökben szét van ömölve: szóval — ők bősztültek — bősztültségök azonban csak verseikre terjed-ki; mert ezeknek határán túl szelid hangú, jól termett, barátságos tekintetű és szinte tartózkodó magaviseletű ifjak. Ki őket eredeti valójokban kívánja látni, menjen színházba, 's látni fogja, mint nevetik majdnem halálra magukat a' vig játékokban. E' bősztült költészek, kik a' dúsak 's életvidámok ellen olly epével írnak, barátságos tekintettel ülnek azoknak asztalaikhoz, ha hivatalosak, 's tánczvigalmaikban unszolás nélkül is izzadásig keringnek. A' szolgaság és társasági intézkedéseknek e' halálos ellenei alattomban jövedelmes hivatal után járnak, boldogoknak vallandók magukat, ha hivatalt nyerve, kényelmesen élhetnének. E' dühöngő költészek egyébiránt báránytermészetűek, vagy, mondjuk inkább, nyulszivűek, 's legkisebbet sem kell miattok aggódnunk. A' második osztályt buskomoly költészek teszik. Ezekre nézve az élet minden kellemét elvesztette; panaszolnak, nyögnek, könnytengerré olvadnak, a' légbe és hirlapokba terhes sohajtásokat repítenek. Ezekre nézve minden öröm, minden remény eltűnt. A' világot nagy kietlen pusztának tekintik! Homlokaik redőkbe vonulnak! Az évek terhe alatt meggörbülnek! az emberek vigalmait kábaságnak nevezik. 'S milly marczona kin, milly dúló gyötrelmek tanyáznak keblökben! Prometheus, Ixion, 's Tantalus gyötrelmeik csekélységek ez emberekéhez képest; szenvedéseiket halandó nyelv elégtelen elmondani! a' halált! halált! kívánják. Sirba, 's az ott találandó háboríthatlan nyugalom után sovárgnak. A' kárhozottak kínai csekélységek kegyetlen sorsukhoz képest. 'S milly ellenséges csillagzat alatt kelle a' világot megpillantaniok, hogy ennyi fájdalomra születtek? Mig azonban verseik illy felkiáltásokkal telvék, mig rémjeik könyüket harmatoznak, a' költészek dorbézolnak, esznek, isznak, alusznak, nevetgélnek, elménczednek 's könyüket izzadó Jeremiádjaiak felett maguk kaczagnak elsők. Valóságos Epicuräusok, pezsgő és osztriga mellett, hol csak alkalom adódik, ujongva dorbézolnak. Harmadik 's utolsó osztályba a' világistenzés (pantheismus) iskolája tartozik. A' világ-istenző költész szakadatlan imát emleget. Istenhez fohászkodik, éghez könyörög, 's az emberiség részére irgalomért esedezik. Pillanatig tisztelet vonja az olvasót a' költész felé, 's azt hiszi, végre egy okos gondolatra is talált versekben; alig olvas azonban néhány sorral tovább, látja, hogy a' bódult költész imája a' nagy mindenség, a' természethez, nap, folyamok, bogarakhoz, Péter és Pálhoz, a' rejteményes sorshoz van intézve. Így a' világ istenző költész, azon ürügy alatt, mintha Istenhez fohászkodnék, az anyagi világot 's ön magát imádjá. Milly parodia! minő hazugság! Valóban ideje volna, hogy e' végetlenre terjedő kábaságoknak már véget vetnének!“

EMLEKMONDÁS.

Gyászos vagy 's szomorú emléke az ősi időnek,
 Pusztító képpel leng rajtad az átkos enyészet,
 'S vissza, letűntöd után fájdalmak hangja sűrültöz.
 Hajh! valahányszor az éneken zendülve közelgetsz,
 Köny lepi a' szemet, a' késő kori énekes arcát.

VÖRÖSMARTY után —

A' házasság csak olyan, mint a' nagy nevetés. Kedvvel kezdődik, jajjal végződik. Összehangzó érzet 's temperamentum boldogságot ígér. Maga a' teremő kietlennek tartva alkotványát, teremő az asszonyt, hogy meny-nyet tenyészsen a' földön. Ő a' világ szépe, az élet szive! 's az nem élt, ki nem vön részt annak édes szerelmében.

KISFALUDY KÁROLY után K. H. K. J.

Fényvággy. Ingerők van az embereknek feljebb tetszeni, ha csak egy fokkal is. Kis nemes nagy nemesnek, ez bárónak, ez grófnak, ez herczegnek polczára pillogat, 's az így van a' társalkodásban is.

FÁY ANDRÁS után V. J.

Az idő épít és ront, köt és old, magasztal és aláz.

VAJDA után Fejérváry.

Számrejtvény.

Kormányoz ez egy nemzetet!
 Végy kölcsön tőle száz hetet,
 'S azonnal tóra találsz.

N.

Előbbi rejtvény: RÜGY.

Nyilatkozás a' t. cz. írókhoz. — Minthogy az e' lapokat közleményeikkel megtisztelő t. cz. írók közül többen, kivált kik legujabban voltak szivesek munkákat küldeni, majd azon kívánságukat jelenték, hogy munkájok becse és felvételhetése felől e' lapok kiadója nekik véleményét írná-meg, — majd azt ohajták, hogy munkájok minél előbb jelenjék-meg, — majd ismét, hogy fel nem vétethetés esetére irományuk visszaküldetessék: — ezeknél fogva a' t. urakat ez egyszer 's mindenkorra tisztelettel értesítjük, hogy e' lapok kiadása a' nélkül is sok időbe 's munkába kerülén, a' fenn érintett kívánságok levelezés útján nem teljesithetők: azonban a' tisztelt írók megbizottjainak az alólírt szivesen szolgálánd szóbeli értesítéssel, 's ugyan azoknak a' nem használható irományokat mindenkor kész kiszolgáltatni: a' közölhetők (tárgyuk 's érdekükhöz képpent) akkor jelennek-meg, midőn reájok a' sor 's alkalmas idő kerül. Egymás után ugyan azon írónak többféle munkáji (más korábban jött vagy érdekesebb közlemények hátra maradása mellett) nem jelenhetnek-meg. — Ezek iránt a' t. írókat értesíteni már csak azért is szükségesnek véltük, hogy mind két résznek sok hasztalan postaköltsége megkíméltessek.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul, a' Duna partján 114. sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.